

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Vrchní soud v Praze projednal v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Ivo Skoupého a soudců JUDr. Vladimíra Stiboříka a Mgr. Vandy Čínkové ve veřejném zasedání konaném dne 15. prosince 2020 odvolání obžalovaného [REDACTED] nar. [REDACTED] a poškozené Všeobecné zdravotní pojišťovny ČR proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 24. července 2020, č. j. 9T 11/2019-2608,

a rozhodl takto:

- I. Podle § 258 odst. 1 písm. a), d) a f), odst. 2 tr. řádu se, k odvolání obžalovaného a poškozené Všeobecné zdravotní pojišťovny, napadený rozsudek **zrušuje** ve výroku o vině pod bodem 6) přečínem neoprávněného přístupu k počítačovému systému a nosiči informací dle § 230 odst. 2 písm. a) tr. zákoníku a v důsledku toho i v celých výrocích u uložených trestech a výrocích, jimiž bylo rozhodnuto o uplatněném nároku poškozené [REDACTED].
- II. Jinak zůstává napadený rozsudek nedotčen.
- III. Podle § 259 odst. 3 písm. b), odst. 4 tr. řádu se znovu rozhoduje tak, že obžalovaný [REDACTED]

[REDACTED] narozený [REDACTED] v [REDACTED] trvale bytem [REDACTED] [REDACTED] t. č. ve vazbě,

je vinen, že

v přesně nezjištěné době, nejpozději však dne [REDACTED] 2011, v místě bydliště poškozené v [REDACTED] Jihomoravský kraj, získal bez vědomí pošk. [REDACTED] narozené [REDACTED] přístupové údaje do jejího e-mailového uživatelského účtu [REDACTED]@ [REDACTED] které měla poznamenané ve svém deníku, odkud si následně bez jejího souhlasu a vědomí nejméně v období od [REDACTED] do [REDACTED] 2011 přeposlal na svůj e-mail [REDACTED]@ [REDACTED] nejméně devět e-mailových zpráv, které měla poškozená uložené ve svém účtu,

Shodu s prvopisem potvrzuje [REDACTED]

tedy získal přístup k počítačovému systému a neoprávněně užil data uložená v počítačovém systému,

čímž spáchal

přečin neoprávněného přístupu k počítačovému systému a nosiči informací dle § 230 odst. 2 písm. a) tr. zákoníku ve znění účinném do 31. 8. 2015

a odsuzuje se

při nezměněných výrocích o vině v napadeném rozsudku

pod bodem 1)

zločinem znásilnění dle § 185 odst. 1, 2 písm. a), odst. 3 písm. c) tr. zákoníku,

pod bodem 2)

zločinem sexuálního nátlaku dle § 186 odst. 1, 5 písm. b) tr. zákoníku,

pod bodem 3)

zločinem vydírání dle § 175 odst. 1, 3 písm. a) tr. zákoníku,

pod bodem 4)

přečinem nebezpečného pronásledování dle § 354 odst. 1 písm. a), b), c), d) tr. zákoníku a přečinem

porušování domovní svobody dle § 178 odst. 1, 2 tr. zákoníku,

pod bodem 5)

přečinem vydírání dle § 175 odst. 1 tr. zákoníku,

a

pod bodem 7)

přečinem poškození cizí věci dle § 228 odst. 2 tr. zákoníku

podle § 185 odst. 3 tr. zákoníku za použití § 43 odst. 1 tr. zákoníku k úhrnnému nepodmíněnému trestu odnětí svobody v trvání **8,5 (osmi a půl) roků**.

Podle § 56 odst. 2 písm. b) tr. zákoníku se pro výkon tohoto trestu zařazuje do věznice se **zvýšenou ostrahou**.

Podle § 70 odst. 2 písm. a) tr. zákoníku se obžalovanému ukládá trest propadnutí věci, a to:

- externí disk HDD 2TB zn. [REDACTED] výr. č. [REDACTED] který byl vydán obv. [REDACTED] [REDACTED] nar. [REDACTED] v rámci domovní prohlídky dne 11. 1. 2019 ve [REDACTED] [REDACTED]
- 2 ks mikrokamer, černé barvy, vypadající jako dálkové ovládání + USB kabel, které byly odňaty v rámci domovní prohlídky dne 11. 1. 2019 ve [REDACTED] [REDACTED]
- 2 ks flash disků (1. bílé barvy zn. [REDACTED] 8 GB, 2. červené barvy zn. [REDACTED] bez označení velikosti), které byly odňaty v rámci domovní prohlídky dne 11. 1. 2019 ve [REDACTED] [REDACTED]
- micro SD karta zn. [REDACTED] 4 GB, výr. č. [REDACTED] včetně adaptéru, která byla odňata v rámci domovní prohlídky dne 11. 1. 2019 ve [REDACTED] [REDACTED]

Shodu s prvopisem potvrzuje [REDACTED]

- externí disk zn. [REDAKCE] 1 TB, výr. č. [REDAKCE] včetně USB kabelu, který byl odňat v rámci domovní prohlídky dne 11. 1. 2019 ve [REDAKCE]
- 2 ks USB flash disků, zn. [REDAKCE] datatreveler G4 16 GB, které byly odňaty v rámci domovní prohlídky dne 11. 1. 2019 ve [REDAKCE]
- 2 ks USB disků recorder, bez značky, bez výr. čísla, které byly odňaty v rámci domovní prohlídky dne 11. 1. 2019 ve [REDAKCE]
- mikrokamera, černé barvy, vypadající jako dálkové ovládání, která byla odňata v rámci domovní prohlídky dne 11. 1. 2019 ve [REDAKCE]
- DVD v papírovém obalu a dále ve plastovém obalu, které bylo odňato v rámci domovní prohlídky dne 11. 1. 2019 ve [REDAKCE]
- mobilní telefon zn. [REDAKCE] IMEI č. 1 - [REDAKCE] IMEI č. 2 - [REDAKCE] poškozený display, zadní kovový plášť kovové sv. modré barvy, s nálepkou [REDAKCE] s vloženou SIM s tel. č. [REDAKCE] bez SD karty.

Podle § 228 odst. 1 tr. řádu je **obžalovaný povinen nahradit poškozené Všeobecné zdravotní pojišťovně ČR**, Orlická 4/2020, Praha 3, IČ 41197518, **škodu ve výši 36 816 Kč** s úrokem z prodlení z této částky ve výši 9 % ročně od právní moci rozsudku do zaplacení.

Podle § 229 odst. 1 tr. řádu se **poškozená [REDAKCE]**, narozená [REDAKCE] **odkazuje** se svým uplatněným nárokem na náhradu nemajetkové újmy na řízení ve věcech občanskoprávních.

Odůvodnění:

1. **Rozsudkem** Krajského soudu v 24. července 2020, č. j. 9T 11/2019-2608, byl obžalovaný [REDAKCE] uznán vinným pod bodem 1) zločinem znásilnění dle § 185 odst. 1, 2 písm. a), odst. 3 písm. c) tr. zákoníku, pod bodem 2) zločinem sexuálního nátlaku dle § 186 odst. 1, 5 písm. b) tr. zákoníku, pod bodem 3) zločinem vydírání dle § 175 odst. 1, 3 písm. a) tr. zákoníku, pod bodem 4) přečinem nebezpečného pronásledování dle § 354 odst. 1 písm. a), b), c), d) tr. zákoníku a přečinem porušování domovní svobody dle § 178 odst. 1, 2 tr. zákoníku, pod bodem 5) přečinem vydírání dle § 175 odst. 1 tr. zákoníku, pod bodem 6) přečinem neoprávněného přístupu k počítačovému systému a nosiči informací dle § 230 odst. 2 písm. a) tr. zákoníku a pod bodem 7) přečinem poškození cizí věci dle § 228 odst. 2 tr. zákoníku. Podle § 185 odst. 3 trestního zákoníku a za použití § 35 odst. 1 tr. zákoníku mu byl uložen úhrnný trest odnětí svobody v trvání deseti let, pro jehož výkon byl podle § 56 odst. 2 písm. b) tr. zákoníku zařazen do věznice se zvýšenou ostrahou. Obžalovanému byl dále podle § 70 odst. 2 písm. a) tr. zákoníku uložen trest propadnutí věci označených ve výroku napadeného rozsudku. O uplatněném nároku poškozené [REDAKCE] na náhradu nemajetkové újmy bylo podle § 228 odst. 1 tr. řádu rozhodnuto o povinnosti obžalovaného k její náhradě v částce 1 298 074 Kč ve zbytku byla poškozená podle § 229 odst. 2 tr. řádu odkázána na řízení ve věcech občanskoprávních.
2. Podle skutkových zjištění nalézacího soudu spočívala trestná činnost obžalovaného v tom, že
 - 1) od přesně nezjištěného dne [REDAKCE] roku 2013 do [REDAKCE] 2018 na různých místech Královéhradeckého kraje, zejména ve [REDAKCE] u [REDAKCE] avv [REDAKCE] a dále na různých místech v [REDAKCE] a [REDAKCE] a dalších místech, pod pohrůzkou zaslání jejich intimních fotografií jejímu manželovi, rozšíření těchto fotografií po [REDAKCE] a zveřejnění jejich mileneckého vztahu, a zneužívaje své fyzické převahy a posléze též rezignace poškozené, a dále přes její zjevnou nevoli, s četností až šestkrát týdně nutil pošk. [REDAKCE] narozenou [REDAKCE] k souložím a orálním a análním pohlavním stykům, přičemž při vykonávání pohlavních styků zpravidla odmítal

respektovat poškozenou namítanou menstruaci či bolesti hlavy či břicha, a anální pohlavní styky, při kterých ji držel za boky, vykonával i přesto, že ho poškozená prosila, že nechce, říkala mu, že jí to bolí, a brečela, přičemž v důsledku jednání obžalovaného se u poškozené v [REDACTED] 2018 rozvinula posttraumatická stresová porucha trvající nejméně do doby znaleckého vyšetření dne [REDACTED] 2019 a projevující se plačtivostí, depresivním laděním, zvýšenou lekavostí a ostražitostí, tendencí vyhýbat se sociálním kontaktům, zhoršeným soustředěním, ztrátou zájmu o aktivity, které u ní dříve vyvolávaly potěšení, ztrátou energie, sníženou schopností prožívat radost, senzitivní vztahovačností na veřejnosti, strachem v situacích, kdy vidí osobu nebo auto podobající se obžalovanému a jeho autu, a vyhýbáním se takovým situacím, pocity ponížení, pocity ztráty perspektivy s pocitem omezených možností do budoucna, snížením volných schopností, bezděčnými reminiscencemi živých vzpomínek prožitých událostí s obžalovaným, sníženým zájmem i účastí na důležitých činnostech v životě, nekvalitním spánkem s předčasným ranním probouzením, sníženou chutí k jídlu s celkovým váhovým úbytkem a sníženým libidem, s nejistou prognózou zlepšení a údravy,

- 2) v přesně nezjištěné době od [REDACTED] roku 2013 do [REDACTED] 2018 z přesně nezjištěného místa požadoval po pošk. [REDACTED] narozené [REDACTED] aby se vyfotila v kleče na čtyřech před zrcadlem tak, aby byl vidět detail jejího přirození, a fotky mu poslala emailem s tím, že pokud mu nevyhoví, vyfotí si ji on sám a ona nad tím nebude mít kontrolu, a prozradí jejich milenecký vztah jejímu manželovi, přičemž poškozená mu z obavy ze splnění vyhrůžky a za situace, kdy jí i při jiných příležitostech hrozil zasláním jejich intimních fotografií jejímu manželovi a zveřejněním jejich mileneckého vztahu, vyhověla a přesně nezjištěný počet fotografií vyfotila a poslala mu je přičemž v důsledku jednání obžalovaného se u poškozené v [REDACTED] 2018 rozvinula posttraumatická stresová porucha trvající nejméně do doby znaleckého vyšetření dne [REDACTED] 2019 a projevující se plačtivostí, depresivním laděním, zvýšenou lekavostí a ostražitostí, tendencí vyhýbat se sociálním kontaktům, zhoršeným soustředěním, ztrátou zájmu o aktivity, které u ní dříve vyvolávaly potěšení, ztrátou energie, sníženou schopností prožívat radost, senzitivní vztahovačností na veřejnosti, strachem v situacích, kdy vidí osobu nebo auto podobající se obžalovanému a jeho autu, a vyhýbáním se takovým situacím, pocity ponížení, pocity ztráty perspektivy s pocitem omezených možností do budoucna, snížením volných schopností, bezděčnými reminiscencemi živých vzpomínek prožitých událostí s obžalovaným, sníženým zájmem i účastí na důležitých činnostech v životě, nekvalitním spánkem s předčasným ranním probouzením, sníženou chutí k jídlu s celkovým váhovým úbytkem a sníženým libidem, s nejistou prognózou zlepšení a údravy,
- 3) od [REDACTED] roku 2013 do [REDACTED] 2018 na různých místech Královéhradeckého kraje, zejména ve [REDACTED] poté co se pošk. [REDACTED] narozená [REDACTED] opakovaně pokoušela ukončit jejich vztah, pod pohrůžkou zaslání jejich intimních fotografií jejímu manželovi, rozšířením těchto fotografií po [REDACTED] a zveřejněním jejich mileneckého vztahu, požadoval poškozené, aby se s ním i nadále stýkala a udržovala s ním intimní vztah, přičemž po [REDACTED] 2018, kdy poškozená vztah definitivně ukončila, až do svého zadržení dne [REDACTED] 2019 jí na podporu svých výhrůžek emailem a SMS zprávami na ukázkou zasílal její intimní fotografie, které měl, a statistiku jejich sexuálních styků, kterou si vedl, a dále DVD, na němž jsou nahrané jednak její intimní fotografie, jednak tajně pořízené videonahrávky zachycující ji mj. při pohlavních stycích s obžalovaným, dále v předmětném období vyžadoval pravidelné zaslání SMS zpráv a předávání dárků při předem stanovených příležitostech, a v době hospitalizace v nemocnici ve [REDACTED] v [REDACTED] roku 2013 vyžadoval pravidelné návštěvy jako podmínku toho, že nebude dále řešit incident, při kterém ho v souvislosti se snahou chránit poškozenou fyzicky napadl [REDACTED] přičemž v důsledku jednání obžalovaného se u poškozené v [REDACTED] 2018 rozvinula posttraumatická stresová porucha trvající nejméně do doby znaleckého vyšetření dne [REDACTED] 2019 a projevující se plačtivostí, depresivním laděním, zvýšenou lekavostí a ostražitostí, tendencí vyhýbat se sociálním

kontaktům, zhoršeným soustředěním, ztrátou zájmu o aktivity, které u ní dříve vyvolávaly potěšení, ztrátou energie, sníženou schopností prožívat radost, senzitivní vztahovачností na veřejnosti, strachem v situacích, kdy vidí osobu nebo auto podobající se obžalovanému a jeho autu, a vyhýbáním se takovým situacím, pocity ponížení, pocity ztráty perspektivy s pocitem omezených možností do budoucna, snížením volných schopností, bezděčnými reminiscencemi živých vzpomínek prožitých událostí s obžalovaným, sníženým zájmem i účastí na důležitých činnostech v životě, nekvalitním spánkem s předčasným ranním probouzením, sníženou chutí k jídlu s celkovým váhovým úbytkem a sníženým libidem, s nejistou prognózou zlepšení a úzdravy,

- 4) od [redacted] roku 2013 do [redacted] 2019 na různých místech Královéhradeckého kraje, zejména ve [redacted] a v [redacted] poté co se pošk. [redacted] narozená [redacted] opakovaně pokoušela ukončit jejich vztah,
 - a) vyhledával její osobní blízkost tím, že se dožadoval schůzek postupně až šestkrát týdně, v případě, že mu poškozená neodpověděla na SMS zprávy, jezdil za ní do zaměstnání, čekal na ni, resp. pohyboval se na místech, o nichž věděl, že se tam má nacházet, sledoval ji při jejích cestách automobilem, kontroloval, zda se její vozidlo nachází v pracovní době na firemním parkovišti, a pokud tomu tak nebylo, požadoval vysvětlení, až několikrát za den projížděl kolem její kanceláře, prozváněl ji a požadoval, aby se ukázala v okně,
 - b) vytrvale ji kontaktoval tím, že jí denně zasílal nejméně pět nevyžádaných SMS zpráv a četnost zpráv zvyšoval, pokud odmítala schůzky, zasílal jí řádově i desítky e-mailů denně, vytrvale ji telefonicky kontaktoval, od [redacted] 2018 i ze skrytých čísel, sledoval a oslovoval ji přes webové portály, na nichž byla činná, nejméně v 40 případech přešel min. 2,3 m vysoké oplocení pozemku u domu čp. [redacted] v ulici [redacted] ve [redacted] a dožadoval se u poškozené vstupu do domu, resp. tajně sledoval poškozenou a dění v domě,
 - c) opakovaně jí na parkovišti jejího zaměstnavatele blokoval auto, požadoval, aby mu hlásila veškeré své aktivity, a pokud tak neučila, požadoval po ní vysvětlení, přičemž vzhledem k tomu, že situace, kdy opustila domov, bral jako příležitost vidět se, minimalizovala poškozená své volnočasové aktivity, a po incidentu z [redacted] 2018 z obavy z obžalovaného se již mimo domov pohybovala výhradně v doprovodu manžela, přičemž jeho jednání bylo v kontextu opakovaně vznášených výhrůžek rozeslání jejích intimních fotografií a zveřejnění jejich vztahu způsobilo dát vzniknout duševní poruše, která se u poškozené následně rozvinula a to ve formě posttraumatické stresové poruchy,
- 5) v přesně nezjištěné době nejméně od [redacted] 2011 do [redacted] 2012 z přesně neustanovených míst opakovaně vyhrožoval své někdejší přítelkyni pošk. [redacted] narozené [redacted] tím, že rozejde-li se s ním a nebude nadále udržovat jejich milenecký vztah, zveřejní její erotické fotografie, které vznikly v době trvání jejich vztahu, na internetu a zašle je jejímu zaměstnavateli,
- 6) v přesně nezjištěné době, nejpozději však dne [redacted] 2011, v místě bydliště poškozené v [redacted] Jihomoravský kraj, získal bez vědomí pošk. [redacted] narozené [redacted] přístupové údaje do jejího e-mailového uživatelského účtu [redacted]@ [redacted] které měla poznamenané ve svém deníku, odkud si následně bez jejího souhlasu a vědomí nejméně v období od [redacted] do [redacted] 2011 přeposlal na svůj e-mail [redacted]@ [redacted] nejméně devět e-mailových zpráv, které měla poškozená uložené ve svém účtu, (šlo tedy o skutková zjištění shodná s těmi, jež jsou shora uvedena ve výroku o vině)
- 7) v období od [redacted] do [redacted] 2018 ve [redacted] nastříkal - zelenou barvou na dvacet stromů v lesním porostu v blízkosti ulice [redacted] nápis „JE“, - červenou barvou na dva stromy u parkoviště před budovou smuteční síně v ulici [redacted] nápis „JE COURA“, které následně poté, co byl nápis znečitelněn, postříkal stejným nápisem zelené barvy, - a červenou barvou na dva stromy v lesním porostu u ulice [redacted] nápis „JE COURA“,

3. Shora citovaný rozsudek byl Vrchnímu soudu předložen s **odvoláním obžalovaného**. Poté, co jí byl rozsudek soudu prvního stupně doručen, napadla ho v zákonné lhůtě **odvoláním také poškozená** Všeobecná zdravotní pojišťovna ČR.
4. **Obžalovaný** odůvodnil své odvolání směřující do všech výroků napadeného rozsudku až po opakované výzvě ve smyslu ustanovení § 251 odst. 1 tr. řádu, a to postupně prostřednictvím třech ze svých nakonec celkem pěti obhájců.
5. V úvodu odůvodnění odvolání prostřednictvím obhájce Mgr. Miroslava Kučerky se zaměřil primárně na výhrady proti průběhu a vadám přípravného řízení.
6. Oproti průběhu řízení před soudem, který označil za korektní, v něm obžalovaný namítal flagrantní porušení svých práv a svévolnost postupu orgánů činných v přípravném řízení. Vytkl nalézacímu soudu, že se s nimi i přes četná upozornění v napadeném rozsudku vůbec nevypořádal.
7. Obžalovaný se takto podrobně ohradil proti nedodržení lhůt pro vedení a skončení přípravného řízení s tím, že ač byl ve vazbě a byl mu zajištěn majetek, nebyl naplněn požadavek největší urychlenosti a nebylo řádně postupováno podle ustanovení § 167 odst. 2, odst. 3 tr. řádu.
8. Namítl, že mu resp. jeho obhájci nebyla v přípravném řízení poskytnuta kopie celého spisového materiálu, ani dostatečná délka doby na jeho prostudování, a učiněné návrhy na doplnění dokazování byly odmítnuty. Tento zásah podle něj nenaroval ani postup nalézacího soudu, který měl tím, že zpřístupnil kopii kompletního spisu jeho obhajobě aprobovat nezákonné jednání policejního orgánu. Současně mu k tomu vyčetl, že to nikterak nezohlednil v napadeném rozsudku. K tomu dále rozvíjel otázku nahlížení do spisu a pořizování kopií v přípravném řízení v podrobném rozboru, v němž podrobil postup policejního orgánu i dozorového státního zástupce značné kritice zahrnující i popis jeho jednotlivých konkrétních kroků, jejich komentář a právní argumentaci proti nim. V rámci toho brojil i proti přístupu policejního orgánu vůči poškozené [REDAKCE] přičemž na jednu stranu namítal, že k ní začal přistupovat jako k oběti trestného činu z ničeho nic (*ke čemuž lze poznamenat, že namítaná absence jejího poučení je přitom v rozporu s obsahem spisu na č. l. 1530-1533*), aby mu současně vytýkal, že ji svým postupem nedokázal bránit před vznikem druhotné újmy. Na tuto pasáž navázal tím, že mu nebyla poskytnuta ani dostatečná doba k nastudování spisového materiálu, když doba 242 hodin, které tím strávil, neodpovídá jeho rozsahu a umožnila mu studium jen cca jedné jeho třetiny, což se odrazilo na zkrácení jeho práv korektně učinit návrhy na doplnění dokazování. K tomu namítl kvapné uzavření spisu s automatickým odmítnutím návrhů na doplnění dokazování a předání věci státnímu zástupci, který obratem podal předem připravenou obžalobu tak, aby se stihla vazební lhůta.
9. Další významná část podaného odvolání byla věnována absenci souhlasu poškozených s jeho trestním stíháním ve smyslu ustanovení § 163 tr. řádu, a to ve vztahu ke skutkům kvalifikovaných jako přečiny porušování domovní svobody podle § 178 odst. 1, odst. 2 tr. zákoníku, nebezpečného pronásledování podle § 354 odst. 1 písm. a), b), c), d) tr. zákoníku a vydírání podle § 175 odst. 1 tr. zákoníku, resp. dále v návaznosti na změnu právní kvalifikace i ve vztahu k trestnému činu sexuálního nátlaku podle § 186 tr. zákoníku s tím, že na tento zákonný požadavek bylo zcela rezignováno. K tomu podal rozbor zákonné úpravy i náhledu odborné literatury, a to jak z hlediska podstaty této úpravy tak i náležitých formy souhlasu. Takto poukázal na skutečnost, že chybějící souhlas je v souladu s dosavadní rozhodovací praxí důvodem pro zrušení rozsudku podle §258 odst. 1 písm. a) tr. řádu.
10. Postup policejního orgánu pak označil za tendenční s tím, že o zjevné podjatosti v přípravném řízení svědčí způsob provádění výslechů, působení na svědky, vyhledávání důkazů a jejich interpretace. Takto konkrétně napadl i postup policejního orgánu podle § 158 odst. 6 tr. řádu, a to zejména na příkladu svědka [REDAKCE] ve vztahu k jím nabízené záruce, ale i dalším

osobám, jejichž výslech navrhoval. K tomu uvedl, že za žádných okolností nelze připustit, aby klíčové osoby podaly namísto svědeckého výslechu pouze vysvětlení. Přitom argumentoval také tím, že byl ve vazbě i z koluzního důvodu. Namítl, že v záznamech bylo záměrně měněno označení věci a v případě svědkyně [REDAKCE] s ní policejní orgán očividně manipuloval sdělením zjevně lživých informací.

11. V podobném duchu pokračoval s tím, že ve spise nebyly založeny jeho námitky proti opatřením ve vztahu ke znalkyním, ale ani námitky podjatosti a návrhy na přezkoumání postupu policejního orgánu.
12. Ohrazoval se proti tomu, že nebyly položeny jím formulované otázky s tím, že pokud znalkyně nezaměřily své zkoumání do těchto oblastí, bylo zbytečné a nemožné klást tyto dotazy u hlavního líčení.
13. K tomu namítl i obstrukce v přeposlání posudku, aby se vrátil k otázce podjatosti vrchní komisařky a znovu zopakoval a rozvinul výtky stran nahlížení do spisu a seznámení se s jeho obsahem s tím, že na jeho obsáhlé námitky nebylo nalézacím soudem reagováno. Vytkl nalézacímu soudu, že se o nápravu těchto závažných procesních pochybení ani nesnažil, byť na rozdíl od řízení přípravného označil obžalovaný hlavní líčení znovu za korektní.
14. K samotnému obsahu napadeného rozsudku předně vytkl tristní časové vymezení tam uvedených skutků, a to s poukazem na důkazní materiál, který je k dispozici od SMS čítajících několik tisíc po stovky e-mailů a stovky hodin videozáznamů. Neschopnost přesně vymezit relevantní okamžik je podle něj dán tím, že takový nikdy neexistoval. I to dal do souvislosti s tvrzenou nekvalitní vyšetřovací prací orgánů činných v přípravném řízení a zásahy do jeho práva na obhajobu, ke kterým se tak znovu vrátil.
15. Z časového vymezení skutků a jejich zařazení do totožných resp. navazujících časových úseků podle něj plyne, že se dopustil některých označených trestných činů v jejich souběhu, jak tomu přisvědčuje i ukládání úhrnného trestu. K tomu namítl odkaz na v tomto případě nesouvisající ustanovení § 35 odst. 1 tr. zákoníku.
16. Z identicky vymezeného časového období spáchání trestného činu znásilnění podle § 185 odst. 1, odst. 2 písm. a), odst. 3 písm. c) tr. zákoníku a trestného činu sexuálního nátlaku podle ustanovení § 186 odst. 1, odst. 5 písm. b) tr. zákoníku dovodil, že je zjevné, že rozsudek takto vychází z jednočinného souběhu těchto trestných činů, jež má pro daný případ za vyloučný, jak podrobně rozebral i s odkazy na citaci odborné literatury a judikatury.
17. K jednání kvalifikovanému jako trestný čin znásilnění podle § 185 odst. 1, odst. 2 písm. a), odst. 3 písm. c) tr. zákoníku namítl nenaplnění jeho subjektivní stránky s tím, že vyžadované úmyslné zavinění mu nebylo v žádném případě prokázáno. Z chování poškozené [REDAKCE] neměl možnost rozpoznat, že neměla mít zájem o pohlavní styk s ním, nejenže neprojevovala odpor, ale sama byla často iniciativní, jak poukazoval především na obsah jednotlivých videí, která je při něm zachycují. K análním pohlavním stykům nabídl vlastní rešerši obhajoby k obecnému vnímání této sexuální praktiky a motivaci k jejímu provádění. Znovu shrnul, že nemohl vědět, že s ním tato poškozená nemá pohlavní styk dobrovolně a nesouhlasí s ním, k čemuž poukázal i na to, že první anální styk zařadila do tzv. dobrovolného období. Zdůraznil, že veškeré jejich pohlavní styky byly zaznamenány a takto lze jednoznačně ověřit a prokázat, že na straně této poškozené nelze shledat žádný odpor, který by musel překonávat a tak ji k pohlavnímu styku donucovat. S odkazem na komentářovou literaturu uzavřel, že popsané definiční znaky trestného činu znásilnění zde zjevně absentují. I pro případ pravdivosti výpovědi poškozené [REDAKCE] kterou však zpochybňuje, by proto nemohl být uznán vinným pro existenci tzv. skutkového omylu negativního, jak k tomu připojil další citace judikatury.

18. K jednáním, ve kterých je spatřován trestný čin sexuálního nátlaku podle § 186 tr. zákoníku, nad rámec výtky o nemožnosti jednočinného souběhu, podle něj napadený rozsudek vytrhává z kontextu některé skutečnosti a děje, které se mezi ním a poškozenou odehrály v rámci milostného poměru a účelově mezi nimi vytváří příčinnou souvislost ke zdůvodnění viny i tímto trestným činem, aniž mu byl kterýkoliv ze závěrů prokázán, ale pouze nezákonně, nedůvodně a čistě nahodile presumován, a to včetně popřehého úmyslu. K tomu, aby se mu poškozená [redacted] fotila nahá, ji nikdy nijak nenutil a pokud k tomu došlo, bylo to vždy čistě dobrovolné, v rámci intimního vztahu mezi dvěma osobami. To, že po poškozené skutečně chtěl, aby mu zaslala své intimní fotografie, lze v rámci dlouhodobého mileneckého poměru považovat za normální a nezávadné. K tomu namítl kriminalizaci jednání, které není trestným činem. Nedopustil se vůči poškozené [redacted] jakéhokoliv trestného činu, který by měl sexuální rozměr. V tomto směru zdůraznil, že u něj ani znalecky nebyly zjištěny žádné anomálie a v tomto směru je zcela normálním nenarušeným jedincem.
19. K tomu navázal ve směru k právní kvalifikaci přečinu nebezpečného vyhrožování podle § 354 odst. 1 písm. a), b), c), d) tr. zákoníku tím, že byla užita účelově jako hodící se do celé konstrukce vůči němu. Vztah dvou osob provází, že vyžadují svoji blízkost a kontakt, když oproti v daném případě konstatované „nechtěné“ pozornosti staví vlastní iniciativu poškozené [redacted]. Probíhal mezi nimi mimomanželský poměr, který vyústil velmi nešťastně a obžalovaný lidsky neustál jeho ukončení. Tato skutečnost však podle něj nemůže znamenat i to, že za trestné bude paušálně označeno takřka veškeré jeho jednání vůči poškozené v rámci tohoto poměru, v tomto směru je na jejich vzájemný vztah nahlíženo pokřivenou optikou.
20. Za zcela neadekvátní pak označil uložený trest s tím, že není v souladu nejen se stavem plynoucím z provedeného dokazování, ale ani s podmínkami pro ukládání trestů včetně dosavadní rozhodovací praxe nalézacího soudu v obdobných věcech, ale jedná se o zjevný exces.
21. Dále napadl přiznání náhrady nemajetkové újmy poškozené [redacted]. Tak jako v otázce trestu poukázal na rozhodování ve skutkově a právně obdobných věcech, především se však ohradil proti závěrům znaleckého posudku, ze kterého nalézací soud k této části rozhodnutí vycházel, jak argumentoval oponentním stanoviskem obhajobou osloveného znalce. V této souvislosti pak připomněl i princip předvídatelnosti rozhodování, ke kterému připojil citace z judikatury. Znovu označil uložený trest za exemplární a vymykající se dosavadní praxi s tím, že je zcela zjevně nepřiměřený a nerespektující zásady pro ukládání trestu, jak poukazoval i na příslušné pasáže samotného zákona a odborné literatury a judikatury, přičemž rozvíjel především zásadu přiměřenosti, ale i otázky hodnocení osoby pachatele z širších obecných měřítek. K tomu vyjádřil přesvědčení, že bylo postupováno svévolně a tato kritéria zohledněna nebyla. Zdůraznil vlastní osobní poměry s tím, že soud měl vzít v potaz okolnosti vážící se k vazebnímu řízení, a to zejména kvalitu nabízených záruk a jeho chování v rámci vazby.
22. V další z částí odůvodnění podaného odvolání obžalovaný prostřednictvím obhájce Mgr. Miroslava Kučerky především shrnul, že podle něj nemohou tvrzení poškozené [redacted] v porovnání s objektivně zachycenými skutečnostmi a důkazy rádně obstát jako věrohodná výpověď. Namítl, že tato poškozená uvedla zjevné nepravdy, přičemž i s ohledem na závěry znaleckého posudku k její osobě je nutné na ni hledět kritickým prizmatem s tím, že nelze akceptovat hrubé rozpory nekorespondující s provedenými důkazy. Dílem se jedná o tvrzení zásadní, dílem o zdánlivé maličkosti, jež však mají o poškozené vytvořit jiný obraz, jak se to podle něj shoduje i s jejím osobnostním profilem dle znaleckého zkoumání.
23. Takto obsáhle porovnával tvrzení poškozené s obsahem ostatních důkazů např. SMS nebo videozáznamů a doplňoval je vlastními vyjádřeními především ve smyslu shora uvedeného shrnutí (včetně např. tabulek, jež měly postihovat místa, na nichž se poškozená během jejich schůzek smála nebo výčtu okamžiků, v nichž respektoval její odmítnutí), ale i ostatních námitek uplatňovaných vůči napadenému rozsudku, a to někdy i opakovaně, jako je např. otázka časového

zařazení prvního análního sexu. K následkům na zdraví poškozené pak poukázal na to, že v jejím chování dříve nezaznamenal žádnou změnu nejen její manžel, ale i svědci [REDACTED] a [REDACTED]. Vytkl nalézacímu osudu, že tyto rozpory opomněl a dokonce zjevně cíleně ignoroval resp., že proběhla důsledná selekce důkazů v jeho neprospěch.

24. Také stran poškozené [REDACTED] vytkl obžalovaný nedostatek jakéhokoliv kritického hodnocení jejích tvrzení, jež podobně rozporuje jako nepravdivá, oproti tomu, jak je hodnotil soud prvního stupně. K tomu namítl, že byl postaven do pozice, kdy jeho tvrzení neměla stejnou hodnotu, nebylo s ním zacházeno v duchu presumpce neviny, ale byl naopak cíleně znevažován, nedostal prostor pro svoji plnou obhajobu a jeho argumenty byly soudem prvního stupně buď zlehčovány, nebo úplně ignorovány. Takto vyjádřil pochybnost o nestranném přístupu soudu s tím, že se nemůže zbavit dojmu, že je trestán za vehemenci své obhajoby a nedostatečně pokorný přístup. Napadeným rozsudkem byly podle něj ospravedlňovány účelové nepravdy oproti jeho logické a pravdivé obhajobě, která byla snižována a nebyla jí přikládána žádná váha, a takto soud dospěl k absurdním závěrům.
25. Zpochybnil závěry nalézacího soudu vážící se k vzniku a projevům posttraumatické stresové poruchy u poškozené [REDACTED] jeho úvahy označil za zavádějící s tím, že pokud u ní posttraumatická stresová porucha vůbec vznikla, což zpochybnil, pak nežli z jeho jednání, spíše poškozenou dohnalo svědomí vzhledem k jejímu mimomanželskému poměru.
26. Zcela zásadně se vymezil proti závěrům MUDr. Jana Flídra, znalce z oboru zdravotnictví, odvětví stanovení nemateriální újmy na zdraví, kterým [REDACTED] prostřednictvím svého zmocněnce dokladovala uplatněný nárok na náhradu nemajetkové újmy. Zpochybnil jej na podkladě znaleckého posudku doc. MUDr. Evžena Hrnčíře, CSc., který k tomu sám předložil. Z jeho závěrů o chybnosti obsáhle citoval a tyto rozvíjel, a to od kvalifikačních předpokladů znalce, přes nedostatečnost vyšetření, které k tomu provedl, a dalších podkladů, z nichž vycházel, až po samotný výpočet i formální nedostatky v jeho zpracování. Současně namítl, že znalecký posudek předložený poškozenou, jež má v konečném důsledku za zmatečný a zásadně nepřezkoumatelný, nebyl nijak kriticky zkoumán.
27. Ke svým vlastním zápisům se obžalovaný ohrazuje proti způsobu jejich hodnocení, aby současně vytkl soudu i to, že opakovaně zaměňoval jeho soubory [REDACTED] a [REDACTED]. Především však zdůraznil jejich subjektivní charakter s tím, že pouze SMS komunikace a e-mailová komunikace jsou společně s videonahrávkami jediným objektivním důkazem v případě kontradiktorních tvrzení. Takto uplatnil názor, že soud si na podporu tvrzení poškozené [REDACTED] [REDACTED] vybral pouze soubor [REDACTED] a nevypořádal se dostatečně s jinými důkazními prostředky.
28. Dále argumentoval tím, že v rámci rozhodování nebylo důsledně zkoumáno, do jaké míry mohl mít jeho vlastní zdravotní stav vliv na jeho jednání, poukazoval přitom na diagnostikovanou stresovou poruchu, která se u něj rozvinula po napadení svědkem [REDACTED]. Zdůraznil dále, že není nadán empatií, jak vyplynulo i z jeho vlastního znaleckého zkoumání a prakticky tak v důsledku své povahy neumí rozpoznat, co žena svými tvrzeními opravdu myslí a jak to má vnímat.
29. Upozornil i na zásadní vady, kterými podle něj trpí protokolace z hlavního líčení. Poukázal na žádost o její opravu, ohradil se však dále proti tomu, že na mnoha místech bylo pouze konstatováno, že citoval, přičemž někdy byl zaměněn i citovaný zdroj. Obsah citací označil za zcela stěžejní části své výpovědi, který měl být podle jeho názoru bez dalšího zaprotokolován, a bez těchto citací je protokolace nepřesná, nesouladná, neúplná a nepřezkoumatelná, což doplnil citací judikatury.
30. K bodu 2 výroku rozsudku namítl, že důkazní materiál neobsahuje žádnou fotografii poškozené [REDACTED] pózující v kleče na čtyřech před zrcadlem s tím, že výrok soudu

je naprosto chybný. V této souvislosti znovu napadl, že mu dříve nebyl zpřístupněn kompletní důkazní materiál a on mohl s plnohodnotnými daty pracovat až se zpožděním.

31. Ve smyslu své obhajoby pak podrobil kritice jednotlivé body napadeného rozsudku, poukazoval na jeho nepřesnosti v citacích a interpretaci důkazů, vysvětloval vlastní postoje, které dokládal vlastními citacemi a komentáři, jimiž dával najevo svůj nesouhlas s hodnocením provedených důkazů zejména věrohodnosti poškozené [REDAKCE] k níž tvrdí mj. i to, že soud zahlazoval její zcela evidentní křivé svědectví. Zejména se však ohradil proti způsobu vedeného dokazování, a to zejména k použití obsahu jednotlivých dat. Ta byla jednak elektronickou přílohou znaleckého posudku, přičemž nikdy nebyla vytištěna a zařazena do spisu. Druhým místem, kde se objevovala, bylo tzv. analytické vyhodnocení policie, jež nebylo nikdy jako důkaz provedeno. Souhlas se čtením ani předkládáním těchto listin – úředních záznamů sui generis nikdy nebyl dán, došlo tak k předkládání důkazů, které nebylo možno provést, a to i při předkládání konkrétní komunikace, která měla prokazovat trestný čin sexuálního nátlaku. K podpoře těchto svých odvolacích argumentů citoval z judikatury Nejvyššího soudu vážící se k použitelnosti úředních záznamů o podaném vysvětlení.
32. Uvedené shrnul s tím, že jeho obhajoba hodnověrně prokázala, že důkazy, které pro stanovení viny provedl soud, jsou naprosto nedostatečné. Jednak čerpal z důkazů, které nebyly provedeny zákonným způsobem, a to v případě analytických vyhodnocení, nebo čerpal zejména z deníku [REDAKCE] který ještě sám podrobil selekci. Soud při svém vyhodnocení důkazů vycházel zejména z výpovědi poškozených a deníku [REDAKCE] několika jednotek SMS a blíže neurčených videí, kde nerefletoval vyjádření a vysvětlení obhajoby. Rovněž soud vycházel z nikdy nezasláného dopisu [REDAKCE] a cca 5 e-mailů. Zopakoval, že soud vůbec nehodnotil pochybení z přípravného řízení. V rámci provádění důkazů a jejich hodnocení soud nepostupoval dle zákona a pravomoc, která je u metody volného hodnocení důkazů soudu dána, překročil. Účelově si vybral pouze důkazy odsuzující a tam, kde namítala obhajoba nevěrohodnost či jiné důkazy, toto přešel bez povšimnutí. Soud neměl ani snahu vyvrátit některé důkazy, a pokud tak činil jako například u malicherností „nošení análního gelu v kabelce“ či závažných věcí, jako je věrohodnost výpovědi svědkyň, pak obhajoba prokázala na množství materiálů spočívajících v objektivních důkazech jako SMS či videonahrávky, že se soud mýlil. Soud nevezl jak vidno v potaz ani tvrzení svědků [REDAKCE] a [REDAKCE]. Nevezl v potaz zjevně negativní části znaleckého posudku na samotnou poškozenou [REDAKCE] v otázce věrohodnosti, nevezl ani jakkoliv v potaz naprostou převahu obhajoby v rámci dokazování jedinými „němými a objektivními svědky případu“, a to videonahrávkami, jež ani nebyly spuštěny všechny. Soud se postavil do úplně opačné role, než je mu připisována zákonem, když tvrdí, že obžalovaný něco neprokázal – to soud neprokázal s ohledem na jiné důkazy dostatečně jeho viny. Ohradil se i proti tomu, že mu je neustále předhazována jeho narcistní porucha osobnosti jako přitěžující okolnost. Je podle něj hlediska soudu vysoce neprofesionální zdůrazňovat charakterový rys, o kterém neměl do doby znaleckého zkoumání žádnou potuchu, aby na něm mohl pracovat a být si ho vědom. Oproti tomu soud nikde nevyzdvihl, že obžalovanému nebyla diagnostikována žádná jiná deviace či porucha, přičemž nebyla zohledněna jeho posttraumatická stresová porucha vzniklá po jeho napadení milencem poškozené včetně farmakologické anamnézy s možným dopadem na rozpoznání jednání vůči poškozené.
33. Rozsudku vytkl velké množství faktických chyb (data, kdy neexistují soudem tvrzené důkazy, zápisky či SMS vztahující se k jiným událostem, než popsaným v odůvodnění a výroku) s tím, že vyhodnocení důkazů proběhlo v rozporu s objektivním stavem, nebylo přihlídnuto k důkazům provedeným ze strany obhajoby, přičemž zcela zjevně jsou tvrzení soudu vyvrácena dalšími důkazy. Dále uvedl, že výrok soudu ohledně náhrady škody je opřen o zcela zjevně nesprávný (nezákonný) posudek, nebyly dodrženy ustanovení o zákonnosti přípravného řízení, kterými se soud ani náznakem nezbýval, právní kvalifikace nemůže obstát s ohledem na konzumaci jednotlivých jednání, doba vymezená výrokiem je naprosto nedostatečná a nemající oporu v

reálném stavu a provedeném dokazování, soud se ani náznakem nezbyl, proč diagnostikovanou posttraumatickou poruchu kategorizoval jako těžkou újmu na zdraví, nevypořádal se se všemi (respektive skoro žádnými) argumenty obhajoby a uložil propadnutí věci třetí osoby bez toho, aby vůbec zkoumal řádné vlastnictví a finálně uložil trest nepřiměřeně přísný i při nesprávné právní kvalifikaci zcela v rozporu s objektivním stavem a předchozími rozhodnutími.

34. K uloženému trestu propadnutí věci ještě rozvedl, že vlastnické právo obžalovaného k nim nikdy nebylo zkoumáno ale toliko presumováno, přičemž označenou žádostí společnosti CENTRALES, s.r.o. byl již v přípravném řízení policejní orgán upozorněn na to, že se jedná vesměs o věci ve vlastnictví třetí osoby, neboť nelze ztotožňovat osobu právnickou a fyzickou. Pokud jde o označený sprej, tak k tomu svědčí vlastnické právo otci obžalovaného. Namítl, že propadnutím těchto věcí by jeho společnost přišla o kompletní podklady k vedení společnosti, jejímu účetnictví, elektronickým archivům a řídicímu systému solární elektrárny, která je podstatou jejího podnikání.
35. Námitky zaměřené proti závěrům znalce MUDr. Jana Flídra, pak byly dále rozvinuty v odůvodnění odvolání obžalovaného prostřednictvím obhájkyň Mgr. Lucie Hrdé. V něm obžalovaný jejím prostřednictvím uvedl, že tento znalec rezignoval na základní znalecký úkol – tedy hledání objektivní pravdy vědeckými metodami, a spolehl se pouze na svou dojmologii založenou na ničím neobjektivizovaných tvrzeních poškozené. K tomu byla rozebrána právní úprava posuzování ztížení společenského uplatnění a citována judikatura, a to zejména k otázce potřeby ustálení zdravotního stavu s tím, že zpochybňovaný znalecký posudek v tomto směru neobsahuje žádné odůvodnění. Takto byla nalézacímu soudu vytčena neznalost procesu ohodnocování ztížení společenského uplatnění s tím, že se projevila v absolutní akceptaci poškozenou předloženého znaleckého posudku při rezignaci na prověřování jeho závěrů. Přesvědčení o vybočení priznané částky z běžně ukládaného průměru za podobnou trestnou činnost bylo dokumentováno na příkladech z praxe Vrchního soudu v Praze s tím, že jde o excesivní rozhodnutí odporující i principu předvídatelnosti vycházející z dokumentu, který nesplňuje formální, obsahové a hodnotové náležitosti znaleckého posudku.
36. Zpochybněn byl i závěr znalkyň, které u poškozené [redacted] shledaly posttraumatickou stresovou poruchu s tím, že symptomy, které jsou pro ni typické jsou dohledatelné, což umožňuje, aby se na ně poškozená zaměřila a naučila se je, a to v návaznosti na další závěry těchto znalkyň k osobě poškozené. Takto bylo namítnuto, že obě znalkyň zcela rezignovaly na užití znaleckých metod a baterií testů, které by disponovaly tzv. valorizačními škálami, dle kterých by tendence poškozené ke zkreslování a sociální deziderabilitě byly objektivně popsány a bylo by je možno kvantifikovat. Z tohoto důvodu byl navrhován i revizní znalecký posudek. Možnost jednoznačně uzavřít, že tato poškozená trpí posttraumatickou stresovou poruchou, byla zpochybněna znovu s poukazem na závěry k její obecné věrohodnosti. Dále byla citována judikatura, z níž vyplývá, že samotná diagnostika této poruchy nemůže vést k závěru o existenci těžké újmy na zdraví, jde o otázku právní a její konkrétní dopady na život a zdraví musí vyhodnotit soudy samy. Její způsobení bylo zpochybněno tím, že poškozená nebyla v pracovní neschopnosti, její okolí změnu v jejím chování nepozorovalo, a ostatní tvrzení poškozené byla odvolatelem označena za neprokázaná a korespondující s naučenými znaky posttraumatické stresové poruchy.
37. V odůvodněné odvolání prostřednictvím obhájce JUDr. Filipa Seiferta, MBA, se obžalovaný kromě zopakování některé předchozí argumentace zaměřil na aplikaci zásady in dubio pro reo vyplývající ze zásady presumpce nevinny tam, kde lze dospět k několika přibližně stejně pravděpodobným skutkovým verzím, přičemž vytkl nalézacímu soudu, že porušil zásadu právní jistoty, když upřednostnil pouze jednu pro něj nepříznivou. Tuto argumentaci vystavěl na zásadní sporné otázce, a to dobrovolnosti u poškozené [redacted] a možné motivaci k tomu, aby jí popřela, s tím, že to jí přineslo hned trojí benefit v podobě vyřešení obtížného vztahu, uchování si pověsti i v samém postavení oběti. Akcentoval již výše uvedené ke

znaleckému zkoumání této poškozené, hodnocení znaleckých závěrů soudem a dovodil, že kromě dobrovolnosti poškozená v podstatě potvrdila skutkový děj tak, jak jej vnímal obžalovaný. Takto uzavřel, že vzhledem ke dvěma verzím a nedostatku důkazů o skutečném obsahu jejich vztahu nelze dospět k závěru, že se skutkový děj stal tak, jak vypovídala poškozená, a že je vyloučeno, aby se stal tak, jak vypovídal obžalovaný. Krom toho nemohl jednat s vědomím, že poškozená se schůzkami a pohlavním stykem nesouhlasí, k tomu poukázal i na předložená videa (k nimž právě tady mj. uvedl, že těžko by poškozená nevěděla o tom, že je pořizuje) s tím, že v naprosté většině dokazují dobrovolnost sexuálních aktivit. Takto vytkl nalézacímu soudu nesprávné hodnocení jejich vztahu. Jeho prozrazení pak označil za nezpůsobilou výhrůžku, a to vzhledem k tomu, že tyto okolnosti poškozená způsobila sama udržováním mimomanželských vztahů s tím, že je otázkou, zda tyto nebyly tolerovány, k čemuž bylo zdůrazněno, že jejich prozrazení nemělo žádný následek.

38. Vzhledem ke shora uvedenému obžalovaný navrhl zrušení napadeného rozsudku z důvodů podle § 258 odst. 1 písm. a), b), c) tr. řádu a vrácení věci soudu prvního stupně podle § 259 odst. 1 tr. řádu k novému projednání a rozhodnutí.
39. Poškozená **Všeobecná zdravotní pojišťovna ČR** napadla rozsudek odvoláním pro absenci výroku o nároku na náhradu škody, který v trestním řízení řádně uplatnila, což dokladovala připojenými listinami, a to kopiemi podání, kterými se k trestnímu řízení s nárokem na náhradu škody připojila a doklady o vynaložených nákladech na služby hrazené z prostředků veřejného zdravotního na léčení poškozené [REDAKCE]
40. Navrhla, aby soud v odsuzujícím rozsudku obžalovanému uložil povinnost uhradit škodu v celkové výši 36.816,- Kč včetně úroku z prodlení z dlužné částky jdoucího ode dne právní moci rozsudku v zákonné výši dle vl. nař. 351/2013 Sb., kterým se určuje výše úroků z prodlení.
41. **Vrchní soud v Praze**, jako soud příslušný o těchto odvoláních rozhodnout, shledal, že včas podaná odvolání byla podána oprávněnými osobami a jejich odůvodnění mají zákonné náležitosti.
42. Ve veřejném zasedání, konaném o podaných odvoláních, doplnil odvolací soud dokazování znaleckým posudkem z oboru elektronika, který byl přečten za souhlasu stran a podáními VZP, v nichž uplatnila svůj návrh obsahující i vyčíslení jednotlivých zdravotních výkonů ještě před zahájením dokazování v hlavním líčení konaném u Krajského soudu v Hradci Králové a následně jej doplnila v návaznosti na další vyúčtované výkony.
43. U veřejného zasedání přítomní obhájci obžalovaného odkázali na učiněná písemná podání, z nichž dílem zopakovali a dílem rozvedli stěžejní argumenty obsažené v jejich podáních se shodným závěrečným návrhem.
44. Státní zástupkyně Vrchního státního zastupitelství v Praze se ve veřejném zasedání vyjádřila k podaným odvoláním. Zhodnotila napadený rozsudek jako správný a zákonný ve všech jeho výrocích a navrhla zamítnutí odvolání obžalovaného. Naproti tomu nárok uplatněný VZP označila za oprávněný a učinila návrh na vyhovění jejímu odvolání.
45. Zmocněnec poškozené odkázal na závěry napadeného rozsudku, se kterými se ztotožnil a připojil se k návrhu státní zástupkyně.
46. Obžalovaný k tomu uvedl, že velmi rozsáhle vypovídal v průběhu hlavního líčení, nyní by chtěl říci, že se skutky, které jsou mu kladeny za vinu, nesouhlasí, neznásilnil ji, nevydíral, nevytvářel sexuální nátlak, ale uznává, že neunesl ukončení vztahu, resp. způsob, jakým mu to bylo oznámeno. To ho mrzí, skutečně byla chyba, že neakceptoval a neunesl ukončení šestiletého mileneckého vztahu oznámením po SMS.
47. Vrchní soud v Praze postupoval z podnětu podaných odvolání podle § 254 odst. 1 tr. řádu a přezkoumal zákonnost a odůvodněnost všech výroků rozsudku, tak jak proti nim byla podána

odvolání, i správnost postupu řízení, které jim předcházelo, a to především z hlediska vytýkaných vad. Zjistil částečnou důvodnost odvolání obžalovaného, i když dílem i z důvodů vad nevytýkaných, jež přezkoumával pro vliv na správnost výroků, které odvoláním napadl. Plnou důvodnost pak musel odvolací soud přiznat odvolání Všeobecné zdravotní pojišťovny.

48. K odvolání obžalovaného, a to zejména té jeho části soustředěné na vady přípravného řízení, je možno uvést, že jak lze zjistit prostou komparací, je jeho odvolání vesměs kompilací námitek již dříve uplatněných v různých fázích řízení, kde povětšinou našly svůj adekvátní odraz, nepřinášejí tak příliš nového, co by již v dosavadním řízení nebylo vyřešeno.
49. Předně je však třeba uvést, že pokud obžalovaný namítal celou řadu procesních vad, pak až na pochybení, které namítnuto nebylo a má zásadní vliv na rozhodnutí o nároku, s nímž se k trestnímu řízení připojila poškozená [REDAKCE] nebyly zjištěny žádné skutečně natolik vážné a neodstranitelné vady proběhlého řízení, které by měly zakládat důvody pro zrušení napadeného rozhodnutí ve smyslu ustanovení § 258 odst. 1 písm. a) tr. řádu. O té, kterou zjistil odvolací soud, bude pojednáno níže právě v souvislosti s rozhodováním o připojení poškozené [REDAKCE].
50. Na adresu vad, které uplatnil obžalovaný vesměs opakovaně, bylo především třeba pominout ty, které se nijak nevztahovaly k meritu věci, neboť v napadeném rozsudku nebylo důvodu vypořádávat se např. se s okolnostmi rozhodování o vazbě, už vůbec ne ve vztahu k otázkám, které již byly řešeny pravomocně a dokonce aprobovány rozhodováním Ústavního soudu ČR.
51. K odvolacím námitkám směřovaným k fázi přípravného řízení lze konstatovat, že nejde o to, že by soud prvního stupně jakákoli pochybení přijímal, ale nebylo zjištěno žádné takové, které by mělo nezhojitelný vliv na průběh dalšího řízení, v němž byl obžalovanému korektním postupem nalézacího soudu (jak sám v témže bodě potvrzuje, aby ho ovšem v dalším podání zpochybnil, přičemž nešlo ani o jedinou vnitřní nekonzistentnost podaného odvolání pokud se např. na jednom místě podává, že by poškozená [REDAKCE] těžko nevěděla o pořizování videí, a to v rozporu s tím, co k tomu připouštěl sám obžalovaný) poskytnut dostatečný prostor pro uplatnění všech jeho práv, a to i ve smyslu poskytnutí kompletního spisového materiálu. V tomto směru lze odkázat na možnost plné reparability, na kterou v této trestní věci již poukazoval Ústavní soud ČR, u kterého byly dílem shodně namířené námitky obžalovaného již dříve uplatněny v ústavní stížnosti.
52. Vedle namítaných vad podobného charakteru, které nemohly mít jakýkoliv vliv na kvalitu meritorního rozhodnutí, uplatnil obžalovaný i celou řadu námitek plně relevantních, většinu však nebylo možno přiznat skutečnou důvodnost.
53. Jde především o otázku vlastních podmínek pro zahájení trestního stíhání a jeho pokračování v návaznosti na úpravu obsaženou v ustanovení § 163 tr. řádu, tedy spojenou se souhlasem poškozených. Ve stručnosti lze shrnout, že v průběhu trestního řízení nebyl nikdo z poškozených (jejichž okruh nelze ani u všech jednatí, která jsou obžalovanému kladena za vinu, zúžit jen na osoby poškozené [REDAKCE] a poškozené [REDAKCE] ve vztahu definovaném ustanovením § 100 odst. 2 tr. řádu (tj. v takovém, který by opravňoval k odepření výpovědi). Poškozená [REDAKCE] pak nebyla ani manželkou, partnerkou nebo družkou obžalovaného, i kdyby se jeho trestní stíhání nevedlo pro trestný čin znásilnění v té kvalifikaci, u níž je již aplikace ustanovení § 163 tr. řádu vyloučena. Sám předchozí milenecký vztah jakoukoli relevancí vzhledem k ustanovení § 163 tr. řádu postrádá.
54. Zapotřebí bylo vypořádat se na tomto místě i s těmi námitkami, které mířily na nekompletnost soudu předkládaného spisu ve smyslu chybějících přípisů obhajoby a reakcí na ně.
55. Tady seznal odvolací soud jejich naprostou nedůvodnost, protože listiny, na jejichž absenci takto odvolání obžalovaného cílilo lze poměrně velmi rychle dohledat již podle samotného spisového přehledu. Ty pak dostatečně ilustrují, že státní zastupitelství rozhodně nikterak nerezignovalo na

svoji činnost, ale bylo přiměřeně aktivní. Také v odvolacích námitkách znovu nadnesená otázka podjatosti vrchní komisařky již byla v řízení přípravném předmětem pravomocného rozhodnutí.

56. Jestliže se těžiště dokazování posunulo do řízení před soudem, pak např. námitky uplatněné vůči postupu orgánů činných v přípravném řízení stran pořizování záznamů o podaných vysvětleních pozbyly jakékoli relevance. Z uplatněných námitek mělo potenciál vážné vady vytykané provádění jednotlivých analytických hodnocení k důkazu, jež je obecně nežádoucí. To ovšem za zcela jiných okolností, tedy pro případ, že by se tak dělo s přijetím hodnocení policejního orgánu mimo vlastní provedení důkazů a bez jejich bezprostředního hodnocení soudem prvního stupně. K tomu však v daném případě nedošlo. Doslovná citace autentických zpráv, jež jsou i na jiném místě obsahem důkazního materiálu (bez ohledu na to, zda tam došlo k jejich vytištění či nikoli), nemůže takovou vadu založit, neboť neprošla žádným procesem možného zdeformování. Pokud se jedná o citaci přesnou, odpovídající zajištěnému důkazu, není konkrétní pramen použitý k samotnému provedení citace rozhodný a stejně tak by se mohlo jednat např. i o vlastní poznámky soudce. Sám obsah těchto citací však ani nebyl sporován a obžalovaný tak tuto autentičnost ani nikterak nezpochybnil.
57. Na druhou stranu pokud se obžalovaný domáhal, aby i sám protokol z hlavního líčení obsahoval plný zápis jeho citací namísto odkazů na citované důkazy, nemohl odvolací soud těmto jeho námitkám přisvědčit. K opravě protokolu z hlavního líčení došlo podle jeho názoru v dostatečném rozsahu a protokolace odpovídá požadavku, aby stručně a výstižně zachytila průběh úkonu, přičemž jejím smyslem není přepis těch důkazů, jež již jsou na jiném místě obsahem spisového materiálu, a to opět bez ohledu na to, zda došlo k jejich separátnímu tisku či nikoliv.
58. Pokud v těchto souvislostech odvolací soud zjistil, že k důkazu nebyl proveden i znalecký posudek z oboru elektronika, vztahující se k extrakci těchto dat z jednotlivých elektronických zařízení obžalovaného, pak toto pochybení mohl sám konvalidovat a napravit jej přečtením tohoto posudku za souhlasu stran ve veřejném zasedání.
59. Pokud jde o rozsah dokazování, je oproti námitkám obsaženým v podaném odvolání obžalovaného třeba zdůraznit, že v hlavním líčení byla přehrána všechna videa, u kterých to navrhly strany, těm byl poskytnut patřičný prostor pro jejich součinnost a pokud již nebyly uplatněny další návrhy na doplnění dokazování a soud neshledal důvodu pro provádění dalších důkazů, především ze všech dalších dat, která měl k dispozici, neshledává v tom odvolací soud žádné jeho pochybení. Je totiž věcí soudu prvního stupně, aby v rámci dokazování vyhodnotil, které důkazy pro své rozhodnutí potřebuje a které nikoliv. Přitom obecně platí, že jestliže již je zřejmé, jak je nutno ve věci rozhodnout, nelze provádět další důkazy, byť by měly vztah k projednávané věci, neboť by se zbytečně oddalovalo její včasné rozhodnutí (R 10/1993-I.). Dokazování také nemůže být bezbřehé. Obžalovaným navrhované důkazy by mimo důsledky shora vytčené vady totiž zřejmě neměly potenciál změnit skutková zjištění učiněná na základě ostatních důkazů, a proto ani soud odvolací neshledal důvodu k dalšímu dokazování. Nebylo přitom ani zjištěno, že by soud nalézací postupoval jakkoli účelově nebo jednostranně, jak mu bylo podaným odvoláním obžalovaného také vyčítáno.
60. Takto odvolací soud zjistil, že až na již výše uvedené krajský soud v dostatečném rozsahu provedl všechny potřebné a dostupné důkazy v souladu s ustanovením § 2 odst. 5 tr. řádu a tyto pak hodnotil tak, jak mu ukládá ustanovení § 2 odst. 6 tr. řádu, tedy nejen jednotlivě, ale i ve všech vzájemných souvislostech.
61. Soud prvního stupně v odůvodnění napadeného rozsudku, které odpovídá kritériím § 125 odst. 1 tr. řádu vyložil, o které důkazy svá skutková zjištění opřel a jakými úvahami se řídil při jejich hodnocení, vypořádal se též s argumenty obhajoby obžalovaného, takže odvolací soud - tím spíše, že odvolací námitky v podstatě jen opakují jeho obranu uplatněnou již v hlavním líčení, se kterou se krajský soud jasně a přesvědčivě vypořádal - pro stručnost především odkazuje na

výstižné, prakticky vyčerpávající odůvodnění napadeného rozsudku, kde je vše podstatné uvedeno.

62. Vůči obsahu odůvodnění napadeného rozhodnutí lze uplatnit jen některé skutečně jen dílčí a v podstatě marginální výtky nebo poznámky, např. ke zmínce o líbání u poškozené [REDAKCE] které však nemají žádný skutečný vliv na jeho ostatní závěry nevybočující z úvah nalézacího soudu, protože tam, kde se vyskytují, by je bylo opravdu jen stěží možno označit za projev opětovaného citu, ale naopak za další obžalovaným vynucovaný projev chování poškozené.
63. Všechny pro věc podstatné provedené důkazy včetně znaleckého posudku z oboru zdravotnictví, odvětví psychiatrie, k následkům na zdraví poškozené [REDAKCE] napadené rozhodnutí podrobně reprodukuje a soud prvního stupně tyto důkazy hodnotil jak ve vzájemné provázanosti, tak je podrobil i podrobnému rozboru z pohledu věrohodnosti, míry pravděpodobnosti a důkazní podloženosti jednotlivých relevantních tvrzení i podpůrnými důkazy, v písemném odůvodnění napadeného rozhodnutí specifikovanými a zhodnocenými, přičemž veškeré dostupné důkazy hodnotil ve všech vzájemných podstatných souvislostech.
64. V zásadě tak může odvolací soud na podrobné odůvodnění nalézacího soudu odkázat.
65. Ani soud odvolací neshledal ve výpovědích poškozených žádné skutečně podstatné rozpory, přičemž současně konstatuje, že obecně jsou dílčí rozdíly v jednotlivých momentech svědky líčeného skutkového děje neneseny různou schopností vnímat, vstřípit si a následně reprodukovat jimi prožívaný nebo sledovaný skutkový děj. Po nikom přitom nelze spravedlivě žádat, aby si naprosto přesně do všech detailů vše pamatoval a popsal, zejména pokud jde především u poškozené [REDAKCE] o situace dlouhodobě se opakující.
66. Nic nespovídá o tom, že by poškozená [REDAKCE] měla vypovídat vypočítavě, jak lze usuzovat z obsahu její výpovědi, nebyla patrná snaha cokoli zveličovat, když naopak sama vyloučila násilné reakce, použití přímého brachiálního násilí nebo pohrůžky jím ze strany obžalovaného ve vztahu k sexu, vlastní fyzickou obranu a to značně omezenou uváděla jen ve vztahu k sexu análnímu.
67. Lze přitom nepochybně poznamenat, že pokud by chtěla vypovídat nepravdivě, vymyslela by si na první pohled lépe uvěřitelný příběh než ten, že se z povšechného vnějšího pohledu poměrně snadno nechala na léta takto v podstatě ztotožnit a mezitím reagovat dá se říci normálně (jak bylo poukazováno i na to, že se v kontaktu s obžalovaným také smála, hovořila s ním o svém životě, případně vyvolávala schůzky nebo zahajovala komunikaci). Jednání poškozené tedy nebylo vedeno její svobodnou vůlí, ale chovala se v intencích požadavků obžalovaného, a to u vědomí následků, které přinášelo vybočení z nich. A ačkoli je pravdou, že takto nereagoval obžalovaný na úplně každé, poškozená se nemohla výrazněji odchýlit od jím nastavené linie jejich vztahu. Proto i to, co je obvykle vnímáno jako zábava nebo požitek a ve vztazích představuje zpravidla vítanou míru pozornosti, jako je např. výlet, na sebe vzalo v tomto vztahu neprosto absurdní a paradoxní charakter prostředků, jimiž obžalovaný uplatňoval a upevňoval nad poškozenou svoji moc. Není přitom bez důležitosti, že poškozená neznala záznamy obžalovaného, o většině ostatně ani nevěděla, nemohla tedy vědět, nakolik budou její slova doplňovat a tím i potvrzovat.
68. Podobně je možno doplnit úvahy nalézacího soudu i stran poškozené [REDAKCE] která pokud by se chtěla obžalovanému msít, těžko mohla očekávat, že bude sama s tak značným časovým odstupem kontaktována policií. Tehdy rozhodně neměla žádný důvod vypovídat v jeho neprospěch, nad to se v její výpovědi neobjevilo cokoli, co by mělo svědčit o tom, že by nadsazovala, ale zcela naopak, jak lze poukázat např. na pravdivý popis okolností, za nichž vznikly její erotické fotografie s jejím souhlasem. Aktuálně absolutní nezájem o obžalovaného ostatně vcelku ilustrativně demonstrovala ve svém vyjádření k otázce možného připojení se k trestnímu řízení. Přitom rozhodně nelze zapomenout zejména na výpověď svědkyně [REDAKCE]

██████ jež ilustruje, jak se tato poškozená s pohrůzkami obžalovaného tehdy vypořádala v zaměstnání.

69. Krajský soud tak nikterak nepochybil, pokud své skutkové závěry o vině obžalovaného založil především na usvědčujících tvrzeních poškozených, jež se na sebe v podstatě navazují a tím se potvrzují, přičemž unikátním je na daném případě zejména rozsah důkazního materiálu zajištěného u samotného obžalovaného. I ten totiž svědčí pro závěr, že především poškozené jakož i další svědci líčili jednotlivé události v uvedeném období spontánně a i pro odvolací soud přitom bylo podstatné, že základ jejich tvrzení k věci je shodný a navazuje na důkazy další. Hodnotícím úvahám soudu prvního stupně a správnosti jeho skutkových zjištění nelze nic skutečně podstatného vytknout.
70. Ani ulpívavost obžalovaného na detailu není totiž sto rozmělnit celek, tedy závěry soudu prvního stupně o tom, že poškozená ████████ ve všech jeho aspektech setrvala ve vztahu s obžalovaným dlouhodobě nedobrovolně podobně tak, jak se o to předtím snažil již u poškozené ████████ které se však vcelku podařilo z jeho vlivu vymanit. Nalobila by byla obavy poškozené ████████ zcela reálné, ostatně ukazují reakce obžalovaného, na to, že se z tohoto vztahu nakonec vyvázat dokázala, kdy postupně začal uskutečňovat to, čím jí dříve vyhrožoval.
71. Podané odvolání je přitom především snahou o prosazení vlastního názoru obžalovaného na hodnocení provedených důkazů, oproti závěrům, které k tomu na podkladě provedeného dokazování učinil soud prvního stupně. Nezbyvá tak, než zdůraznit, že hodnocení důkazů je tedy především doménou soudu prvního stupně a pokud nalézací soud v souladu s jednou ze stěžejních zásad našeho trestního řízení, a to zásadou volného hodnocení důkazů, dospěl k výše uvedeným závěrům, bylo třeba akceptovat, že soud prvního stupně nemá o trestné činnosti obžalovaného žádných pochybností.
72. V této souvislosti odvolací soud připomíná též významnou procesní zásadu, že pokud soud prvního stupně postupoval při hodnocení důkazů důsledně právě podle ustanovení § 2 odst. 6 tr. řádu a učinil logicky odůvodněná skutková zjištění, nemůže odvolací soud podle § 258 odst. 1 písm. b) tr. řádu napadený rozsudek zrušit jen proto, že popřípadě sám na základě svého přesvědčení hodnotí tytéž důkazy s jiným v úvahu přicházejícím výsledkem. V takovém případě totiž nelze napadenému rozsudku vytknout žádnou vadu ve smyslu citovaného ustanovení (srov. č. 53/1992-I. Sb. Rozh. trest.).
73. Pokud jde o právní kvalifikaci jednání obžalovaného nezjistil soud odvolací žádného pochybení v jeho neprospěch, a to s výjimkou bodu 6 výroku o vině, který nezohlednil v mezidobí proběhlou změnu trestního zákoníku v neprospěch obžalovaného. Tuto vadu tak napravil vlastním postupem soud odvolací a ve smyslu § 2 odst. 1 tr. zákoníku aplikoval dřívější pro obžalovaného příznivější právní úpravu. K otázce trestného činu znásilnění přitom poznamenává, že i kdyby měly být dány pochybnosti o tom, zda znak násilí, který soudní praxe zatím většinou spojuje s násilím fyzickým, naplňuje i násilí psychické, nebylo by to důvodem pro jeho zásah v tomto bodě, neboť v každém případě nebylo pochyb o existenci pohrůžky jiné těžké újmy, která tady směřovala k donucení k pohlavnímu styku. Přitom samozřejmě není nutné, aby bylo takového nátlaku přímo použito při každém dílčím útoku, obžalovaný však již svým předchozím chováním vzbudil v poškozené obavu z jeho realizace v případě neposlušnosti při následujících dílčích útocích. Ze stejných pohnutek pak poškozená reagovala i na jeho další požadavky, a to včetně těch na zaslání intimních fotografií, kdy kromě její výpovědi a obsahu mezi nimi proběhlé komunikace, lze poukázat na to, že některé z nich prezentoval i sám obžalovaný, byť tvrdil, že vznikly zcela dobrovolně. Samozřejmě se přitom soud odvolací zabýval i otázkou namítaného vyloučení souběhů některých trestných činů, ale sám fakt, že se jednání odehrávalo v jednom časovém úseku, rozhodně vyloučený jednočinný souběh nezakládá.

74. Soud odvolací má sice za pochopitelné, že se obžalovaný snaží zvrátit z jeho pohledu nepříznivé závěry i ve vztahu ke způsobení těžšího následku u poškozené [REDAKCE] ale ani v této části nemohou jeho námitky obstát. Vrchní soud shledal, že diagnostický závěr o posttraumatické stresové poruše byl u této poškozené potvrzen znalecky, krajský soud k tomu znalkyně podrobně vyslyšela, přičemž ty se vyjadřovaly právě i k těm okolnostem, na které cílilo podané odvolání. Za podstatné má odvolací soud ještě zdůraznit, že tyto znalecké závěry rozhodně nejsou v rozporu s tím, jak její stav charakterizovala [REDAKCE] která by jako terapeutka poškozené šla naopak ještě dál, jak je zřejmé z jejího slyšení u hlavního líčení a v tomto směru jí u hlavního líčení do značné míry přitakala i [REDAKCE] jako jedna ze zpracovatelek posudku.
75. Nikterak přitom nalézací soud nepochybil, pokud uzavřel, že diagnostikovaná posttraumatická stresová porucha u této poškozené naplnila i znaky těžké újmy na zdraví podle § 122 odst. 2 písm. i) tr. zákoníku. Tento závěr samozřejmě nevychází ze samotné diagnózy, ale zcela důvodně se opírá o závažnost zásahu jejich konkrétních projevů do života poškozené, jež jí takto nepochybně zásadně bránily v obvyklém způsobu života a nebyly zcela přechodného rázu, ale přetrvávaly u ní dlouhodobě, jak další trvání těchto psychických obtíží konečně stvrdila i terapeutka poškozené.
76. Byť se na vzniku této poruchy u poškozené projevila nepochybně všechna vůči ní směřovaná jednání obžalovaného, je tento těžší následek vyjádřen jako okolnost podmiňující použití vyšší trestní sazby jen u některých trestných činů, což se samozřejmě odrazilo právě jen v jejich právní kvalifikaci.
77. Vzhledem k částečnému zrušení výroku o vině byl podle § 258 odst. 2 tr. řádu zcela zrušen i výrok o trestu z napadeného rozsudku. O trestu tak rozhodoval odvolací soud podle § 259 odst. 3 tr. řádu sám. Vzhledem k tomu, že je trest ukládán za více trestných činů, je ukládán jako úhrnný podle zásad ustanovení § 43 odst. 1 tr. zákoníku (nikoli § 35 odst. 1 tr. zákoníku, jak bylo možnost přisvědčit odvolání obžalovaného, byť tuto zřejmou nesprávnost poněkud zveličovalo) podle nejpřísnější trestní sazby ustanovení § 185 odst. 3 tr. zákoníku.
78. Při ukládání trestu byla jako polehčující okolnost zhodnocena především dosavadní bezúhonnost obžalovaného a kladně bylo přihlédnuto i k dílčímu doznání a určité sebereflexi, kterou obžalovaný projevilo. Spíše pozitivně soud zvažil také jeho věk ve vztahu ke zpracování takové korektivní zkušenosti, jakou je výkon trestu odnětí svobody, byť si byl samozřejmě vědom zhoršené možnosti resocializace konstatované v rámci jeho znaleckého zkoumání.
79. Na tuto druhou stranu bylo třeba vážit i množství spáchaných trestných činů včetně těch, které jsou řazeny mezi zvláště závažné zločiny, a to i po velmi dlouhou dobu pokud jde o poškozenou [REDAKCE] přičemž je rozhodně i na tomto místě významné, že vůči ní páchaná trestná činnost v podstatě navazovala na tu, kterou dříve útočil vůči poškozené [REDAKCE]
80. Ani v otázce trestové nelze nezhlednout otázku následku u poškozené [REDAKCE] samozřejmě u vědomí zákazu dvojího přičítání téže okolnosti. Kritérií těžké újmy na zdraví by však dosahoval i následek i v podobě daleko mírnější než té, která je shledávána u této poškozené, a proto je na tomto místě zohledňována i konkrétní vyšší závažnost tohoto těžšího následku.
81. Takto dospěl odvolací soud k závěru, že odpovídající všem těmto hlediskům je v případě obžalovaného trest uložený v polovině zákonné trestní sazby ve výměře osmi a půl let s odpovídajícím zařazením do věznice se zvýšenou ostrahou ve smyslu § 56 odst. 2 písm. b) tr. zákoníku, když podmínky pro použití § 56 odst. 3 tr. zákoníku neshledal.
82. Na místě je, ve smyslu ustanovení § 70 odst. 2 písm. a) tr. zákoníku, i trest propadnutí shora označených věcí, které je možno označit za nástroje trestné činnosti. Tyto věci byly zajištěny u obžalovaného a jejich natolik osobní obsah svědčí o tom, že jde o věci ze soukromého majetku

obžalovaného a nikoli jeho společnosti. Ta se ostatně svých věcí prostřednictvím svého zmocněnce totožného s jedním z obhájců domáhala již v průběhu řízení a mimo notebook jí již byly vráceny všechny, ke kterým takto uplatnila své právo. Tato okolnost se pak také stala důvodem, proč právě rozhodnutí o tomto notebooku vyhradil odvolací soud v návaznosti na uplatněné odvolací námitky podle § 230 odst. 2 tr. řádu per analogiam do veřejného zasedání soudu prvního stupně. Pokud jde o dílem spotřebovaný sprej, ohledně něhož soud prvního stupně původně také vyslovil jeho propadnutí, má soud odvolací za to, že jde o věc v podstatě bezcennou, ohledně níž se uplatní postup podle trestního řádu, nelze však hovořit o tom, že by jejím postižením mohl být naplněn účel tohoto druhu trestu.

83. K otázce uplatněných adhezních nároků je třeba uvést, že pokud jde o ten, který uplatnila poškozená [REDAKCE] opíral se výrok nalézacího soudu v její prospěch o znalecký posudek, ke kterému nebyl znalec slyšen, resp. nebyl v řízení proveden řádným postupem podle § 211 odst. 5 tr. řádu. Bez ohledu na to, že tam odvolací námitky necílily, již to se muselo stát důvodem pro to, aby byl i tento výrok napadeného rozsudku zrušen i pokud by k jeho zrušení nedošlo z důvodu závislosti na výroku o vině. Vzhledem k tomu, že rozhodování o nároku uplatněném touto poškozenou by v této šíři bylo v dané fázi řízení, a to i v návaznosti na otázku, jež budí oponentní znalecký posudek, nepochybně nad rámec potřeb řízení trestního, byla odkázána na řízení občanskoprávní ve smyslu ustanovení § 229 odst. 1 tr. řádu.
84. Pochybení ve smyslu ustanovení § 258 odst. 1 písm. f) tr. řádu odvolací soud zjistil i při přezkumu z podnětu odvolání Všeobecné zdravotní pojišťovny, která se připojila s uplatněným požadavkem na náhradu škody řádně a včas podáním došlým do spisu již v přípravném řízení, tedy se značným předstihem před zahájením dokazování v hlavním líčení. Současně doložila svůj nárok vyúčtováním jednotlivých výkonů k ošetření poškozené, jak ho posléze rozšířila. Proto bylo na místě, aby jí byla náhrada škody přiznána, postupem podle ustanovení § 228 odst. 1 tr. řádu, včetně zákonného úroku z prodlení, který taktéž uplatnila. Jestliže krajský soud opomněl řádně a včas uplatněný nárok na počátku hlavního líčení přecíst a opomněl rozhodnout o něm, napravil jeho pochybení soud odvolací a učinil toto rozhodnutí sám za podmínek ustanovení § 259 odst. 4 tr. řádu.
85. Ze všech těchto důvodů rozhodl odvolací soud tak, jak odpovídá vyhlášenému znění jeho rozhodnutí.

Poučení

Proti tomuto rozhodnutí **n e n í** další řádný opravný prostředek přípustný.

Za splnění podmínek § 265a a § 265b trestního řádu však lze proti němu podat dovolání, a to ve lhůtě dvou měsíců od jeho doručení prostřednictvím soudu, který ve věci rozhodoval v prvním stupni. O dovolání rozhoduje Nejvyšší soud České republiky. Právo podat dovolání přísluší nejvyššímu státnímu zástupci pro nesprávnost kteréhokoli výroku rozhodnutí soudu, a to ve prospěch i v neprospěch odsouzeného, a dále odsouzenému pro nesprávnost výroku rozhodnutí soudu, který se ho bezprostředně dotýká. Odsouzený tak může učinit pouze prostřednictvím obhájce. Podání odsouzeného, které nebylo učiněno prostřednictvím obhájce, se nepovažuje za dovolání, byť bylo takto označeno. V dovolání musí být vedle obecných náležitostí podání (§ 59 odst. 3 trestního řádu) uvedeno, proti kterému rozhodnutí směřuje, který výrok, v jakém rozsahu i z jakých důvodů dovolatel napadá a čeho se domáhá, včetně konkrétního návrhu na rozhodnutí dovolacího soudu s odkazem na zákonné ustanovení § 265b odst. 1 písm. a) - l) trestního řádu nebo § 265b odst. 2 trestního řádu, o které se dovolání opírá. Nejvyšší státní zástupce je povinen v dovolání uvést, zda je podává ve prospěch nebo v neprospěch odsouzeného. Rozsah, v němž je rozhodnutí dovoláním napadáno, a důvody dovolání lze měnit jen po dobu trvání lhůty k podání dovolání.

Dle § 8b odst. 2 tr. řádu nikdo nesmí v souvislosti s trestným činem spáchaným na poškozeném jakýmkoli způsobem zveřejnit informace umožňující zjištění totožnosti poškozeného, který je osobou mladší 18 let nebo vůči němuž byl spáchán trestný čin vraždy (§ 140 trestního zákoníku), zabití (§ 141 trestního zákoníku), některý z trestných činů, kterým byla způsobena těžká újma na zdraví, trestný čin ohrožení pohlavní nemocí (§ 155 trestního zákoníku), některý z trestných činů proti těhotenství ženy (§ 159 až 162 trestního zákoníku), trestný čin obchodování s lidmi (§ 168 trestního zákoníku), některý z trestných činů proti lidské důstojnosti v sexuální oblasti (§ 185 až 193 trestního zákoníku), trestný čin opuštění dítěte nebo svěřené osoby (§ 195 trestního zákoníku), týrání svěřené osoby (§ 198 trestního zákoníku), týrání osoby žijící ve společném obydlí (§ 199 trestního zákoníku), únosu dítěte a osoby stížené duševní poruchou (§ 200 trestního zákoníku) nebo nebezpečného pronásledování (§ 354 trestního zákoníku).

Dle § 8b odst. 3 tr. řádu zveřejnění obrazových snímků, obrazových a zvukových záznamů nebo jiných informací o průběhu hlavního líčení nebo veřejného zasedání, které by umožnily zjištění totožnosti poškozeného uvedeného v odstavci 2, je zakázáno.

Dle § 8b odst. 4 tr. řádu pravomocný rozsudek nesmí být zveřejněn ve veřejných sdělovacích prostředcích s uvedením jména, popřípadě jmen, příjmení a bydliště poškozeného uvedeného v odstavci 2.

Praha 15. prosince 2020

Předseda senátu:

JUDr. Ivo Skoupý, v. r.

Vypracovala:

Mgr. Vanda Čínková, v. r.

